

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 54

гр. София, 11.07.2024 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в закрито заседание на единадесети юли през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ

Членове: майор ВАСИЛ М. ПЕТКОВ
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

като разгледа докладваното от лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20246000600042 по описа за 2024 година

Производството е по чл. 313 и следващите от НПК.

С Присъда № 1/09.02.2024 г. по НОХД № 144/2023 г. по описа на Военен съд-Пловдив подсъдимият старшина Н. С. Н. е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по 195, ал.1, т.4, вр.чл.194, ал.1 от НК. Със същия съдебен акт е отхвърлен предявения от военно формирование-С.з. против подсъдимия граждански иск в размер на 1 130.16 лв като неоснователен. Постановено е след влизане на присъдата в сила вещественото доказателство лек автомобил „Л.“ модел „Ф.“ с рег.№.ТК, оставен на съхранение на паркинга на Военна полиция-С.з., да се върне на собственика Н. С. Н.; иззетите от лек автомобил „Г.ч.“ с рег.№ .НС вещи, собственост на младши сержант И. Б., да се унищожат като такива без стойност; на подсъдимия Н. да се върнат предадените с протокол за доброволно съхранение в склад ГСМ при военно формирование-С.з. 287.600 литра дизелово гориво в пластмасови съдове, както и иззети проби за нуждите на експертизата-23 броя, от които 16 бр. по 0.750 л.-12 литра, 30 бр. по 1.000 л.-30,000 л. или общо 329,00 л. дизелово гориво, в пластмасови съдове, оставени на съхранение в склад ГСМ при военно формирование-С.з.. Съдът е постановил също на подсъдимия да се върнат и предадените с протокол за доброволно съхранение в склад ГСМ при военно формирование-С.з.:181,500 л. автомобилен бензин А-95Н; иззети проби в пластмасови съдове за нуждите на експертизата-34 броя по 0,750 л-общо 25,500 л или общо

207,00 л. количество автомобилен бензин А-95Н, оставени на съхранение в склад ГСМ при военно формиране-С.з..

Срещу така постановената присъда е подаден въззивен протест от прокурор при Военно-окръжна прокуратура-Пловдив, в който е изложено искане за отмяна на оправдателната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.194, ал.1, т.4, пр.1 вр.чл.194, ал.1 от НК.

В протеста се твърди, че в хода на досъдебното производство и на съдебното следствие по безспорен и категоричен начин са доказани мястото, времето и начина на извършване на престъплението. На следващо място се сочи, че категорично чрез назначената в хода на досъдебното производство експертиза се установява, че иззетото от подсъдимия гориво е собственост на МО и същото не се разпространява в търговската мрежа на страната. Акцент е поставен и върху показанията на полицейските служители, задържали подсъдимия, както и на свидетелите-членове на комисията за проверка на военното формиране, според които подсъдимото лице е признало за извършената кражба. Според прокурора релевантните за делото доказателства поотделно и в съвкупност са достоверни, обективни и установяват напълно относимите към предмета на делото обстоятелства. Заявява се, че обвинението няма как да конкретизира точното местонахождение на пластмасовите съдове с гориво в учебния център, доколкото последният представлявал огромно пространство и единствено подсъдимият би могъл да посочи точното място, но полицейските служители, задържали подс.Н., заявили с категоричност, че горивото е изнесено именно от учебния център. В обобщение прокурорът намира присъдата за неправилна е незаконосъобразна и като такава предлага на въззивния съд да я отмени и вместо нея да постанови нова, с която подс.Н. да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение.

Въззивна жалба е подадена от пълномощника на командира на военно формиране-С.з., процесуален представител на ощетеното юридическо лице и граждански ищец. С нея се атакува присъдата на първостепенния съд в частта, с която е отхвърлен като неоснователен предявения граждански иск и е постановено веществените доказателства 287,00 литра дизелово гориво и 181,500 литра автомобилен бензин А-95Н да се върнат на подсъдимия.

Излагат се подробни съображения в подкрепа на твърдението за незаконосъобразност на присъдата в атакуваната ѝ част. Според жалбоподателя нанесената имуществена щета на военното формирование представлява предварително отпуснато и зачислено гориво за нуждите на военното формирование през 2019 г., което липсва в патримониума му. Дори и да се приеме тезата, че не се касае за липси, а за излишък /икономия/ на ГСМ, то този излишък е собственост на военното формирование, а не на подсъдимия и само то може да се разпорежда с него. Жалбоподателят счита, че излишъкът е следвало да бъде заприходен по съответния ред и да се води да отчет по аргумент от чл.176, ал.13 от Счетоводен документооборот. В жалбата е заявено, че контролът на качеството на ГСМ и СТ, изискванията и работните процедури при транспортиране, приемане, съхранение и раздаване на ГСМ, както и задълженията на длъжностните лица, имащи отношение към работата с ГСМ, са регламентирани в Ръководството за осигуряване с ГСМ, специални течности, техническо имущество за ГСМ във въоръжените сили, въведено със Заповед № ..4/03....201. г, издадена от Министъра на отбраната. Доколкото инкриминираното гориво не се съхранява в цистерна или в ГЗС, то не може да се опреснява, обновява, не може да се изследва периодично, заедно с останалото гориво, нормативният срок за съхранение е изтекъл съгласно т.2 и т.4 от Приложение №19, към което препраща разпоредбата на т.1.1.16 от Ръководството относно изетия автомобилен бензин. Относно инкриминираното дизелово гориво се твърди, че в посоченото приложение № 19 не се предвижда съхраняване на дизелово гориво в туби, от което се прави извод, че и вторият вид гориво е съхраняван неправилно. Жалбоподателят се позовава на заключението по назначената физико-химична експертиза, според което изетото от подсъдимия гориво е негодно за употреба и използването му създава предпоставка за повреждане на двигателите. Настоява да се приеме, че причина за влошаване качеството на горивото до степен на негодност за употреба е виновното поведение на подсъдимия, тъй като последният не е отразявал своевременно в документите настъпилите икономии, съответно не са осъществени своевременно регламентирани периодични анализи. Позовавайки се на разпоредбите на чл.163, ал.1 и чл.164, ал.1 от Счетоводен документооборот в Министерството на отбраната, жалбоподателят счита, че подсъдимият умишлено не е описвал в пътните книжки/пътните листи/ на числящите му се автомобили съответната икономия на гориво, която

собственост на военното формирование и само то може да се разпорежда с нея. Счита се, че първоинстанционният съд е бил длъжен да разгледа гражданския иск на плоскостта на деликта, след като е преценил, че не е налице престъпление. Намира, че е безспорно доказано наличието на противоправно деяние от подсъдимия, както и причинна връзка между поведението му и настъпилите отрицателни последици за военното формирование.

В допълнителната въззивна жалба се изразява несъгласие с изводите на първоинстанционния съд, че показанията на свидетелите, участвали в комисията за извършване на служебната проверка, са практически без значение и не са отразени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Настоява се същите да бъдат съобразени от въззивната инстанция. Чрез тях се възпроизвеждало признанието на подсъдимия пред комисията за извършеното от него дисциплинарно нарушение на чл.242, т.5 от ЗОВСРБ, за което му е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Допълнително се поставя акцент и върху обстоятелството, че заповедта за налагане на дисциплинарното наказание „уволнение“ е била атакувана пред Административен съд-С.з., който е потвърдил нейната законосъобразност, а Върховният административен съд е оставил в сила решението на АдмС-С.з.. Споделя се становището на ВОП в протеста за значимост на показанията на свидетелите – полицейски служители, задържали подсъдимия и на членовете на комисията, извършила служебната проверка като относими към предмета на делото и и установяващи осъществяването на изпълнителното деяние, а именно кражбата на гориво. В заключение искането на жалбоподателя е да бъдат упражнени правомощията на въззивната инстанция по чл.337, ал.3, предл.последно вр.чл.334, т.3 от НПК като присъдата бъде отменена в частта, с която е отхвърлен предявения граждански иск, да бъде осъден подсъдимия да заплати на военното формирование обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 1130,16 лв ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата, както и направените по делото разноски. Направено е алтернативно искане, ако въззивният съд не уважи въззивната жалба в горепосочения смисъл, то присъдата да бъде отменена в частта относно разпореждането за част от веществените доказателства, предадени с протокол за доброволно съхранение, а именно 287,600 литра дизелово гориво и 181,500 литра автомобилен бензин

А-95Н да се върнат на подсъдимия като вместо това бъде постановено посочените веществени доказателства, предадени за доброволно съхранение да се върнат на военно формированиеС.з.. Изрично се сочи, че инкриминираното гориво, макар и изцяло негодно, може да се използва за други технически нужди във военното формирование.

По делото не са постъпили възражения от подсъдимия по повод въззивния протест и въззивната жалба, обсъдени по-горе

Настоящият съдебен състав на Военно-апелативния съд констатира, че въззивният протест и въззивната жалба са подадени в срок, от надлежна страна. Делото е подсъдно на Военно-апелативния съд и няма основание за спиране или прекратяване на наказателното производство. В протеста не са направени доказателствени искания.

За изясняване на относимите към делото обстоятелствата и правилното му решаване съдът намира, че не се налага разпит на подсъдимия на основание чл.327, ал.2 от НПК. По реда на чл.327, ал.3 от НПК към настоящия момент не следва да допуска разпит на свидетели. Делото следва да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание с призоваване на страните.

По изложените съображения, Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА делото в открито съдебно заседание на 03.09.2024г. от 10:00 часа, за която дата и час да се призват: Военно-апелативна прокуратура, подс. Н. С. Н. и неговия защитник адв.С. П. от АК-С.з., в.ф.-С.з. чрез неговия процесуален представител ст.юрисконсулт гр.л. М. Т. С..

На основание чл. 329, ал. 2 от НПК, ДА СЕ УВЕДОМИ подсъдимия, че настоящото дело може да бъде разгледано и решено и в негово отсъствие при условията на чл. 269, ал. 3 от НПК, когато: не бъде намерен на посочения от него адрес или промени същия без да уведоми за това съда; местоживеенето му в страната не е известно и след щателно издирване не е установено; се намира извън пределите на Република България и местоживеенето му не е

известно; не може да бъде призван по други причини или е редовно призван и не е посочил уважителни причини за неявяването си.

Да се осигури възможност на страните да се запознаят с материалите по делото и да направят необходимите извлечения.

Определението не подлежи на обжалване и/или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____